

Филдъ, Джонъ — Field, John — бележитъ пианистъ и компонистъ, род. 26 юлий 1782 въ Дублинъ, умр. 11 ян. 1837 въ Москва, първитъ уроци по пиано получилъ отъ дѣдо си — органистъ въ Дублинъ, а отъ рано още е билъ ученикъ на Клементи, за която целъ отива, заедно съ баща си, въ Лондонъ, и въ скоро време направя такива голѣми успѣхи, че е придружавалъ учителя си въ неговитъ концертни пътувания въ Франция, Германия и Русия. Въ Петербургъ се задържа продължително и, следъ заминаването на Клементи, е билъ прославенъ тамъ, както и въ Москва по-късно, еднакво—като виртуозъ и учителъ. 1832 се връща въ Лондонъ, концертирайки съ голѣми успѣхъ тамъ, после въ Белгия, Франция, Италия, Швейцария и Австрия. Нѣжната му тѣлесна конструкция не е могла да издържи на неседитъ на продължителното пътувание, и той заболява въ Неаполъ, отдето едно руско семейство го отвежда въ Москва. Ф. е единъ отъ най-голѣмитъ пианисти на всички времена, — неговото значение е въ дѣла му за създаването на новия клавиренъ стилъ, и — въ неговитъ ноктюрни — и до днесъ още любими за пианиститъ —, послужили като потикъ и на Шопена — за да създаде този свой прелестенъ родъ творби. Освенъ това, Ф. е писалъ: 7 концерта, 4 сонати, ронда и вариации за пиано на 2 и 4 рѣце и др. творби.

Филидоръ, Франсуа Андре Даниканъ — Philidor, François André Danican — най-знаменития отъ редицата французски музиканти отъ една фамилия съ това име, и то като актьоръ и компонистъ, — род. 7 септ. 1726 въ Дрьокъс, умр. 31 авг. 1795 въ Лондонъ, следъ като учи при Кампра, той се прославя като актьоръ, 1795 се посвещава на опера на композиция, и пише цѣла редица комически опери, които веднага направятъ името му широко известно. Следъ нѣколко едноактни комически опери: „Стридата и тжжителитъ“, „Магическия войникъ“, „Градинарьтъ и господарьтъ“, „Дърварьтъ“, „Санчо Панса“ и др., — написва цѣла редица комически и голѣми опери: „Зандомиръ — датски принцъ“, (най-хубавото му творение).

„Сидонскиятъ градинарь“, „Ново училище за жени“, „Въображаемиятъ градинарь“, „Добриятъ синъ“, „Цемилъ и Мелида“, „Източникътъ на любовта“, „Приятелство на село“, „Персей“, „Темистоклъ“, „Хубавата робиня“, „Велизаръ“ (недовършена) и др. Освенъ това, писалъ: *Carmen saeculare*—за 4 гласа и оркестръ, квартетъ за обой, 2 цигулки и басъ.

Филке, Максъ — Filke, Max — значителенъ църковенъ (католишки) компонистъ — отъ напредничавото направление, род. 5 окт. 1855 въ Щойбендорфъ-Леобшоуцъ (Силезия), умр. 8 окт. 1911 въ Бреслау, възпитаникъ на Перенбургското училище за църковна музика, и на Лайпцигската консерватория, хормузикантъ въ Щраубинъ и Кьолнъ, капелмайсторъ на Дома въ Бреслау, и учителъ въ Кралския академически институтъ за църковна музика. Освенъ много църковни творби, меси съ оркестръ, Те Деумъ, Реквиемъ, литании и др. — писалъ е и ценна свѣтска хорова музика.

Филмова музика — Скоро следъ голѣмата популярностъ, която доби киното, се започна въвеждането на музиката—като допълнение или иллюстрация на това, що се проектира на платното. До недавна музиката, която се употребява за тази целъ, и се нарича „иллюстративна“, не бѣ освенъ единъ кърпещъ отъ разни творби и автори, нѣмаща нищо общо съ картинитъ и действието, което вижда зрителътъ на платното. Едва отъ нѣколко години започна да се създава специална музика за филмъ, съ целъ — да се усили впечатлението — като компонистътъ се стреми чрезъ нея да рисува картинитъ и действията, изобщо — да илюстрира това, що става на платното. Изразътъ „специална музикална иллюстрация“, който тъй често се употребява при рекламитъ на кинотеатритъ, е произволенъ, — когато не се касае за специална Ф. м., а за скърпена отъ тукъ отъ тамъ. Нѣкои отъ познателнитъ компонисти на съвременността започнаха да пишатъ Ф. м., а Рихардъ Щраусъ самъ направи филмова преработка на своя „Розовъ кавалеръ“. Въ най-ново време, съ изнамирането на говорящия филмъ, се компонира специал-